

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Στή Margot.

Εύρισκόμεθα στὸ σαλονάκι κάποιου φιλόξενου σπητιοῦ μὲ τὴν διάθεσι νὰ περάσωμε εὐχάριστα τὴν βραδυά μας. Ἀπὸ τὸν γαλαπὲ ὄπου κάθομαι παρακολουθῶ ἀφηρημένος πέντ' ἕξι ζεύγη ποῦ στριφογυρίζουν κάτω ἀπ' τὸν πολυέλαιο τῆς σάλας ἐνῶ πίσω ἀπὸ τοὺς μπερντέδες τῶν παραθύρων, προφυλαγμένα ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα μάτια τῶν ἄλλων διακρίνω μερικὰ κορίτσια ποῦ ἐφλερτάριζαν μὲ δύο τρεῖς κύριους πάντοτε προθύμους ὅταν πρόκηται νὰ ποῦνε κουταμάρες. Ἐκεῖ κάτω θρονιασμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ὑπὸ τὰ φύλλα μιᾶς ὠραίας λατάνιας μιὰ κομψὴ κυρία εἶνε τριγυρισμένη ἀπὸ καβαλλιέρους. Τῆς προσφέρουν ὡς θυμιάμα ὅλα τὰ γνωστὰ καὶ ἄγνωστα κολλιμένα ποῦ μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε μὲ μεγαλοπρέπεια βασίλισσα: συνειδησιμένης σ' αὐτὰ τὰ δέχεται σὰν ὀφειλόμενο φόρο. Τῆς ἄξιζαν ὁμοῦ. Ντυμένη μὲ χάρι καὶ γοῦστο ποῦ προδίδει πῶς ἔρχεται ἀπὸ τὸν Νέο κόσμον, σφιγμένη μέσα σὲ φόρεμα ποῦ ἀνεδεικνυε ἀκόμη καλλίτερα τὸ ὠραῖο τῆς σῶμα, ἀποτελεῖ ἀπόψε τὸ σημάδι στὸ ὁποῖον ἄθελα ὅλα τὰ μύτια στρέφονται.

Ἀπὸ τὴ γωνιά μου συντροφεμένος ἀπὸ λίγα κορίτσια, παραδίδομαι μ' ὅλη μου τὴ καρδιά στὰ θέληγτρα τῆς ἀπαραιτήτου κακογλωσσιᾶς εἰς βάρος ὄλων τῶν παρευρισκομένων. Ἐνας κύριος μὲ τὸ μονόκλ ἀνθρακῶς στερεωμένο στὸ μάτι, μὲ ξανθὸ μονοζῆλι ποῦ πολλὰς κατακηύσεις ἀρίθμισε, ἦρθε ἐπὶ κατ' ἐπάνω μας μὲ ὑστεροβουλία κουβέντας. Μόλις ἐκάθισε μαζί μας, τέλειος τύπος τῶν σημερινῶν Mondalus μᾶς ἔφερε στὴ μέση τὸ φλέγον ζήτημα τοῦ ἔρωτος καὶ μᾶς ξανσεῖπε πράγματα χίλιες φορὲς ἀκουσιμένα. Ἐρωτοῦσε τὴν γειτόνισσά μου, ἓνα κορίτσι γεμάτο χάρι καὶ πνεῦμα, ἂν πατρεύεται κάποιον στενάζοντα μὲν ὑπὸ τὸ βῆρος

των πέντε εκατομμυρίων του αλλά και των 70 ετών του. Αυτή ηρνήθη με όλη τη δύναμη που είχε στην ψυχή της — ψυχή κοριτσιού γεμάτη όνειρα άκομη.— Μαζύ της έσυμφώνησαν όλες και έπετέθησαν κατά του όμιλητου με θέρημη που φανέρωνε καρδιά παρθενική που τριγύρω της μόνον την ρόδινη ύψη του κόσμου βλέπει. Στόν κύκλον μας προσετέθησαν και άλλοι αϊ γνῶμαι έδιγάσθησαν. Οί περισσότεροι κύριοι είπον πῶς ἄν εύρισκαν μία νύφη έβδομήντα χρόνων και... δύο εκατομμυρίων, και τους ήθελεν έννοεΐται, θά την έπερναν με πολὺ εύχαρίστησι. Πιθανόν. Διά τους ανθρώπους αυτούς που ένκλίσθησαν σ' όλας τὰς διαφθοράς, που τους παρέχει ή νεότης των, δέν μπορεί νά υπάρξη άλλος γάμος από τόν συμφεροντολογικό. Μέσα στη λάσπη που έβούτηξαν και πασαλείφθησαν έχασαν κάθε ιδέο ιδανικου· ή καρδιά τους άρρώστησε από τὸ δηλητηριασμένο περιβάλλον και άναισθητεΐ για κάθε τι ψηῖο, κάθε τι ὠραΐο.

Τὰ κορίτσια ὅμως διανοηθῦνε μέσα στην ψυχὴν τους εύμορφα αισθηήματα. Τους τὰ έμπνέει ή ηλικία τους, ή φύσις τους αυτή. Ἐπὸ μικρὰ πριν γνωρίσουν τόν κόσμο έπλασαν όνειρα, όνειρα παρθένα, λευκά. Ὁνειροπόλησαν νά ζήσουν εύτυχημένα στο πλευρὸ εκείνου που διάλεξαν, άδιαφοροῦντα για ὅλα τὰ άλλα. Ἐχουν καιρὸ ν' αλλάξουν ιδέες, νά κατέβουν από τ' άστρα και νά πέσουν στην πραγματικότητα τῆς ζωῆς. Δέν πρέπει άκομη νά μιλή τὸ συμφέρον αλλά μόνον ή καρδιά.— Και τὰ λίγα χρόνια που θά ζήσουν εύτυχημένα, εύχαρίστως τὰ άνταλάσσουν με πολλὰ χρόνια δυστυχίας....

Ἄκουσα και τὰς δύο γνώμας και έτάχθηκα με τὰ κορίτσια. Για μένα ένα κορίτσι εΐνε έλεύθερο νά κατακτήση μ' ὅτι τρόπο θέλει την εύτυχία του. Ἄν την συναντήση στην άριστοκρατία στα εκατομμύρια, στη δόξα, τόσο τὸ καλλίτερο γι' αυτό. Ἄν ὅμως δέν την εύρη εκεί ἄς την ζητήση και παρακάτω. Ἄς περιφρονήση ὀλόκληρο την κοινωνία με τὰ πλούτη και τὰς ιδέας της, ἄρκει νά εύρη ὅ,τι ψάχνει. Τὸν ὀλίγο χρόνο που ζοῦμε ἔδῶ έχομε δικαίωμα νά τὸν ζήσουμε εύτυχημένο· την εύτυχία αυτή ἄς την εύρωμε με κάθε τρόπο κι' ὅταν κρύπτεται στη φτώχεια και ὅταν εύρίσκεται στην πολυτέλεια....

Ἡ συζήτησις ἐτελείωσε χωρὶς νὰ μεταπεισθῇ κανένα ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Ἐσκέπτοντο ὅσα ἄκουσαν χωρὶς νὰ συμφωνήσουν μὲ τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄλλη γνώμη. Καὶ ἡ λέξις ἔρως ποῦ τόσο συχνὰ ἐπροφέρεθηκε ἀπὸ εὐμορφα χεῖλια, ἔχυσε κάποια μεγαγχολία μέσα στὴν αἴθουσα. Κι' ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς σάλας ποῦ ἡ κομητὴ κυρία σκόρπιζε τὸ ἀργυρόχρο γέλοιο τῆς, ὡς τὰ παράθυρα καὶ τὴν θέσι ποῦ εὐρισκόμεθα πλανιοῦνται σὰν θεώρατο ἄσπρο πουλί, τὸ μαγεμένο αἶσθημα τῆς ἀγάπης.

Νῆνος

ΤΑ ΧΑΪΔΕΜΕΝΑ ΝΕΙΑΤΑ ΜΟΥ

Εἰς τὸν φίλιωτόν μου Νίκον Παπαλιαναγόπουλον

Θυμᾶμαι ἐκείνη τὴ βραδυὰ
ποῦ τᾶστρα φωτισμένα
μὲ βοηθούσανε κι' αὐτὰ
στοῦ ποταμοῦ τὴ διάβα
καὶ τὸ ζουλί μου ποῦσπρωχνε
θυμᾶμαι τὴ βαρκοῦλα
νὰ φέρονη στὴν ἀγκάλῃ σου
μία καρδιά σου σκλάβη!...

Μετροῦσα μόλις δεκαοχτὼ
ὀλοδροσάτα χρόνια
ἐνόμιζα ὁπὼς γιὰ με
ὅλα χαμογελᾶνε
καὶ ἔτσι ἀγκαλιασθήκαμε
σφικτὰ νὰ φιληθοῦμε
μοῦ φάνηκε πῶς οἱ ἄγγελοι
ἐμᾶς τοὺς δυὸ κυττᾶνε

Ζάκυνθος

Ἦτανε πρώτη κι' ἵστερη
χαρὰ μου καὶ εὐτυχία
ποῦ στὴ ζωὴ μου γνώρισα
ἐκείνη τὴ νυκτιὰ
ὅσα καλὰ ἔχει ὁ οὐρανὸς
ὁ κόσμος καὶ ὅλη ἡ φύσις
ὅλα μπορούσα ν' ἀρηθῶ
γιὰ 'κείνη τὴ βραδειά!...

Νειάτα ποῦ φύγατε χωρὶς
τὰ ἴχνη σας ν' ἀφήσετε,
νειάτα ποῦ φύγατε χωρὶς
νὰ ξαναλιθῆτε πάλι
ὄνειρα χρυσοφτέρωτα
ποῦ θὰ σᾶς εὔρω τόσῃ
ἀφοῦ τὰ χρόνια μοῦγυρῶν
γιὰ πάντα τὸ κεφάλι;!...

Ἄγγελος Σαλούτσης